

FOCUS OP

De Algemene Rekenkamer deed afgelopen weken een onderzoek naar het oppakken van 'kansrijke' aangiften door de politie. Daartoe onderzochten we 176.346 aangiften, gedaan tussen 1 januari en 31 juli 2017, waarvan de politie oordeelde dat er aanknopingspunten voor opsporing waren of die zo ernstig waren dat ze sowieso voor opsporing in aanmerking kwamen. Voor 124.467 van die aangiften konden we meten hoe lang het duurde voordat een rechercheur of agent de zaak in behandeling nam. Van die zaken bleek 70% binnen 10 dagen opgepakt. En 7% van die zaken lag langer dan 60 dagen op behandeling te wachten.

Overigens doen burgers veel meer aangiften. Uit cijfers van het Ministerie van Justitie en Veiligheid bleek al eerder dat meer dan de helft jaarlijks door *casescreeners* wordt afgewezen. In die zaken zag de politie geen aanknopingspunten om tot opsporing over te gaan.

Afgelopen voorjaar klonken via diverse media zorgen over de politiesterkte op het platteland. Daarom heeft de Algemene Rekenkamer tevens een vergelijking gemaakt tussen de opvolging van kansrijke aangiften bij basisteams van de politie op het platteland en in de grote stad. Die cijfers geven geen indicatie voor grotere krapte van de politie op het platteland. Juist bij de door ons onderzochte teams in de grote steden bleven kansrijke aangiften langer liggen dan het landelijke gemiddelde. De cijfers laten ook zien dat kansrijke aangiften in de zomervakantie iets langer blijven liggen dan in reguliere maanden.

De cijfers zijn afkomstig uit het registratiesysteem van de politie (BOSZ). Uit kwalitatief onderzoek bij basisteams kwam naar voren dat het 'in behandeling' nemen van zaken niet altijd betekent dat een rechercheur of agent ook meteen in actie komt.

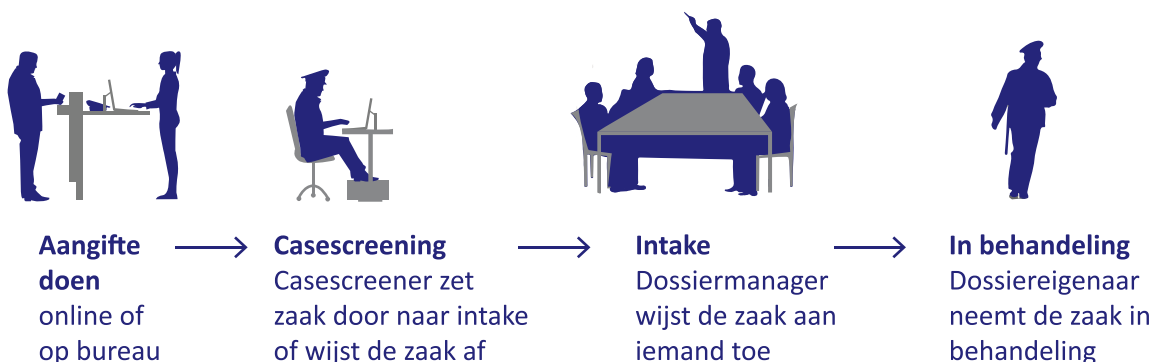
Inleiding

Wie in Nederland slachtoffer wordt van een misdrijf kan daarvan aangifte doen bij de politie. Ook een getuige heeft die mogelijkheid. Burgers hopen en verwachten dat zo'n actie ertoe leidt dat de politie de zaak oppakt, de dader vindt en dat die uiteindelijk wordt gestraft. Vermoedelijk snappen de meeste mensen wel dat zware delicten voorgaan, maar men ziet ook graag dat de politie kleinere vergrijpen serieus neemt en binnen afzienbare tijd in behandeling neemt. Kan een getuige die een zakkenroller aan het werk ziet na twee maanden nog een bruikbare beschrijving van de dader geven?

De afgelopen jaren klonk geregeld de klacht dat aangiften bij de politie veel te lang blijven liggen of zelfs 'in de prullenbak'¹ verdwijnen. Die klachten maken deel uit van een bredere zorg dat de politie door capaciteitsgebrek haar basistaken onvoldoende zou kunnen uitvoeren. Zo toonden de commissarissen van de Koning zich in het voorjaar van 2017 kritisch over de gebrekkige aanwezigheid van de politie op het platteland² en waarschuwden politiefunctionarissen en -bonden voor geringe politiecapaciteit in de zomermaanden, ook in de grote steden.³ Naast aangiften draaide het daarbij in de berichtgeving ook om klachten als lange aanrijtijden en gebrekkige zichtbaarheid.

Met dit Focus-onderzoek willen we op specifieke onderdelen inzicht bieden in het functioneren van de Nederlandse politie. Daarmee sluit het aan op eerder onderzoek door de Algemene Rekenkamer.⁴ Een Focus-onderzoek is een nieuw type onderzoek van de Algemene Rekenkamer dat zich onderscheidt van reguliere onderzoeken door een korte doorlooptijd, een smalle scope en een verslag zonder bestuurlijke aanbevelingen.

Hoe de politie aangiften in behandeling neemt

Figuur 1 Het werkproces volgens 'Betere Opsporing door Sturing op Zaken' (BOSZ).

Uit eerder onderzoek⁵ weten we dat zogeheten *casescreeners* bij de politie ruim de helft van de binnengekomen aangiften op gezag van het Openbaar Ministerie terzijde schuiven omdat de opsporingskansen minimaal zijn. Dat gebeurt bijvoorbeeld veel met fietsendiefstal. Dit Focus-onderzoek richten we op zaken die de casescreener juist wél laat passeren:

high impact crime (zaken die gezien de ernst en ongeacht de opsporingsmogelijkheden sowieso doorgaan), zaken waar al een opsporingshandeling (zoals een sporenonderzoek) in heeft plaatsgevonden en tenslotte zaken met een verdachte en/of een andere 'opsporingsindicatie'. Die zaken noemen we in dit onderzoek 'kansrijke' aangiften of zaken 'met opsporingsindicatie'. Van dergelijke zaken onderzochten we hoe lang het vervolgens duurt voordat die door een rechercheur of agent in behandeling worden genomen, of we verschillen zien tussen stad en platteland en of we afwijkingen vinden tussen zomervakantie en reguliere maanden. Ten slotte keken we of bepaalde typen misdrijven eerder dan andere worden opgepakt.

In dit rapport proberen we eerst antwoord te geven op de vraag in hoeverre kansrijke aangiften 'blijven liggen'. Vervolgens schetsen we portretten van drie individuele basisteams om ten slotte het krachtenveld waarin de politie opereert en de wijze waarop aangiften worden opgepakt in beeld te brengen.

Deel 1 – Hoe snel de politie aangiften oppakt

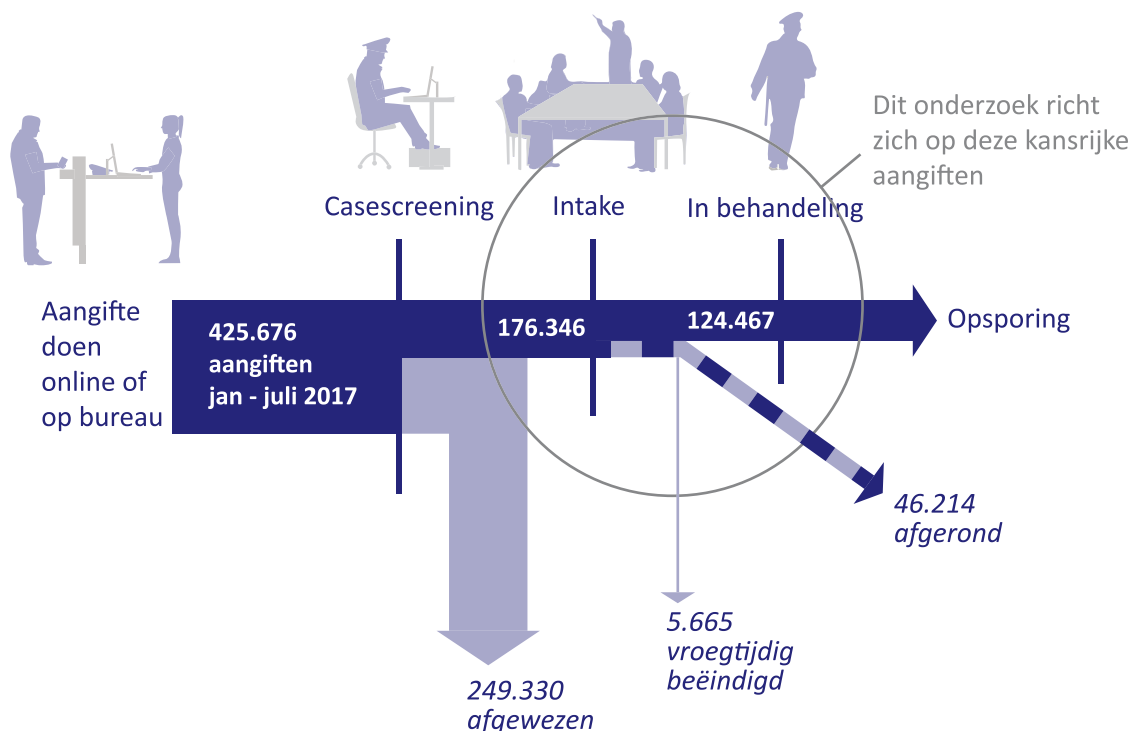
Dit Focus-onderzoek richt zich op de vraag hoe lang het duurt voordat de politie kansrijke aangiften oppakt. Maar wat is snel? Wat is langzaam? De politie hanteert geen harde normen voor doorlooptijden bij het in behandeling nemen van kansrijke zaken. Nadat een burger aangifte heeft gedaan, beslist een casescreener, doorgaans werkzaam op een van de 168 basisteams, of een zaak het opsporingsproces ingaat of wordt afgewezen. Dat laatste mag hij of zij doen als er onvoldoende uitzicht is op succesvolle opsporing. Voor zo'n beslissing heeft de casescreener maximaal drie dagen. Maar vervolgens moeten daarvoor aangewezen coördinatoren (de 'dossiermanagers') binnen het politieteam de op te pakken zaken tijdens de 'intake' toewijzen aan een rechercheur of agent. Voor die stap geldt een 'indicatieve' norm van 60 dagen.⁶ Daarmee is een zaak nog niet opgepakt, laat staan 'opgelost'.

Voor de snelheid van het oppakken van een aangifte maakt het ook uit wat voor soort zaak het betreft. Bij grootscheeps geweld en andere high impact crime (HIC) komt de politie sneller in actie dan bij de aangifte van een ingeslagen ruitje. Maar in het grijze gebied daartussen ligt het minder duidelijk. In samenspraak met het Openbaar Ministerie moet de politie voortdurend keuzes maken wat op te pakken en wat (nog) niet: van de landelijke organisatie, via de 11 eenheden, de 43 districten en de 168 basisteams tot aan de tienduizenden individuele agenten op straat aan toe. Sturing van dat proces is ingewikkeld.

1.1 Het landelijke beeld

In de eerste zeven maanden van 2017 kwamen in totaal 425.676 aangiften bij de politie binnen. Daarvan brachten casescreeners 176.346 'kansrijke' aangiften in het opsporingsproces (41,4% van het totaal). Van die zaken nam de politie er vervolgens 51.879 weer uit het proces. Een klein deel van die laatste groep (5.665 zaken) werd 'vroegtijdig beëindigd' omdat de politie geen capaciteit had om ze op te pakken, terwijl op de rest (46.214 zaken) geen eenduidig label is te plakken. Ze vormen een vergaarbak van aangiften die om uiteenlopende redenen werden 'afgerond' zonder in het registratiesysteem 'in behandeling' te zijn geweest (zie hiervoor deel 2). Een deel daarvan is niet opgepakt, een ander deel juist snel opgepakt. Een nadere kwantitatieve verdeling tussen die mogelijkheden was binnen de beperkte duur van ons onderzoek niet te maken.

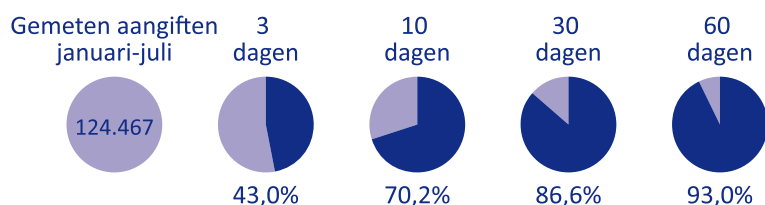
Lang niet alle aangiften van burgers worden door de politie in behandeling genomen

Figuur 2 Het verloop van de aangiften over de periode januari tot en met juli 2017. Ons onderzoek richt zich op de 176.346 zaken die als ‘kansrijk’ in de intake zijn gekomen. Van 124.467 zaken hebben we ook een doorlooptijd berekend.

Zo bleven er 124.467 kansrijke aangiften over (29,2% van het totaal aantal aangiften) waarvan we een doorlooptijd konden meten omdat ze na verloop van tijd door een rechercheur of agent ‘in behandeling’ werden genomen of omdat ze op onze peildatum nog in de werkvoorraad lagen te wachten. Over die zaken rapporteren we in dit deel van dit rapport.

Van de kansrijke aangiften met doorlooptijd werd 70,2% binnen 10 dagen in behandeling genomen

Figuur 3 Landelijk beeld van kansrijke aangiften met een berekende doorlooptijd over de periode januari tot en met juli 2017.

Uit figuur 3 blijkt dat 70,2% van deze kansrijke aangiften binnen 10 dagen in behandeling is genomen. Daarbij moeten we de aantekening maken dat dit laatste een administratieve actie is: de rechercheur of agent heeft de hem toegewezen zaak op zijn computer aangeklikt en daarmee 'geaccepteerd'. Of hij vervolgens ook daadwerkelijk meteen een opsporingshandeling verricht, is niet met zekerheid te zeggen. Uit onze gesprekken blijkt dat politiemedewerkers daar verschillend mee omgaan. Het toezicht door leidinggevenden op de vraag of rechercheurs en agenten ook daadwerkelijk actie ondernemen is tussen basisteams evenmin op dezelfde wijze georganiseerd.

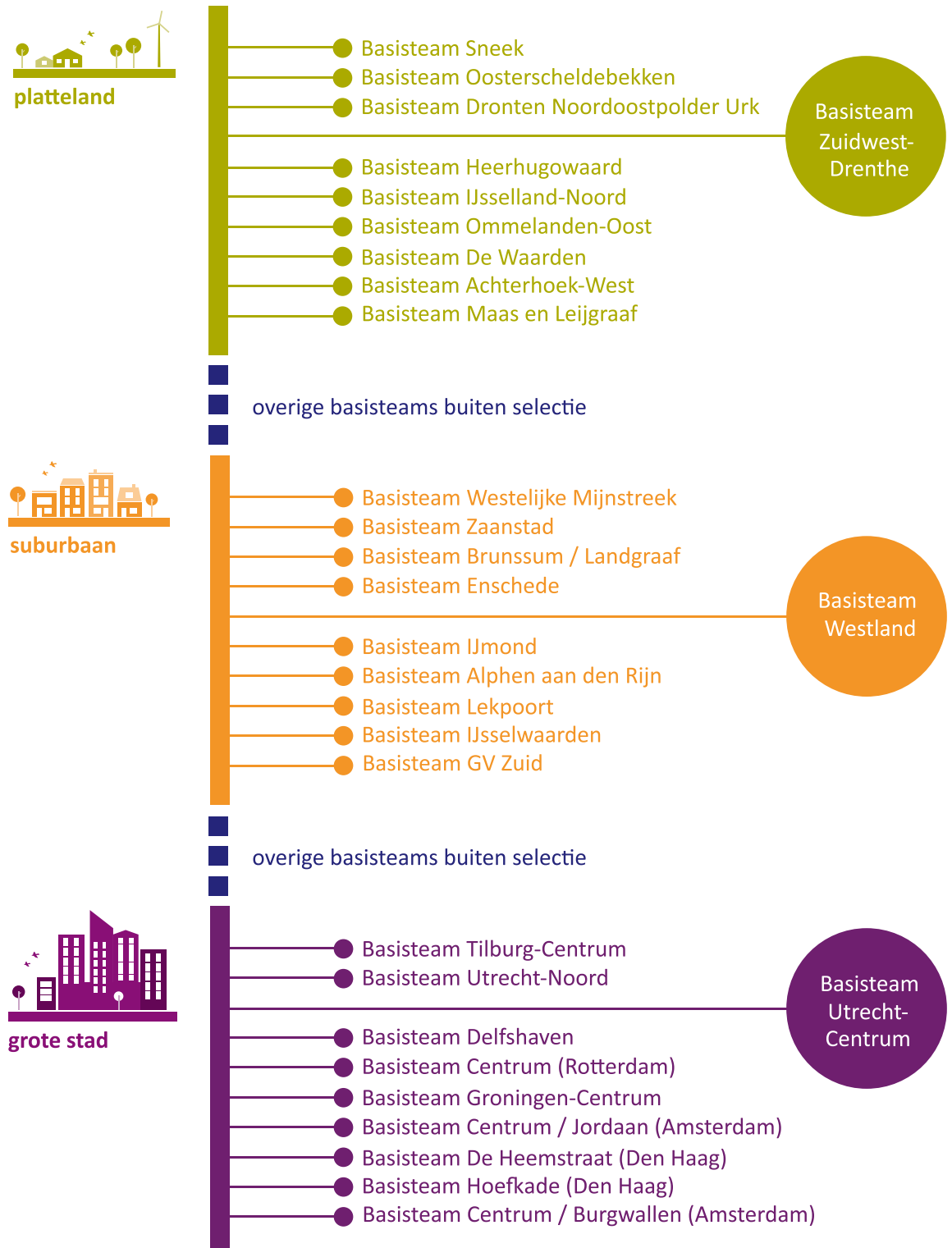
Van 7% van de kansrijke zaken kon worden vastgesteld dat ze 60 dagen of langer waren blijven liggen, in totaal 8.756 aangiften. Daarvan betrof het in 13,6% van de gevallen een 'eenvoudige mishandeling' zoals een klap in het uitgaansleven, in 8,8% een bedreiging en 6,6% een woninginbraak.

We hebben ook gekeken naar de vraag hoe snel de vijf meest voorkomende aangiften van misdrijven met een opsporingsindicatie in behandeling worden genomen. Daarin hebben we weinig fluctuaties kunnen ontdekken. De meest voorkomende misdrijven woninginbraak (22.590 zaken; 12,8% van het totaal) en eenvoudige mishandeling (19.384 zaken; 11,0%) staan hoog in alle onderscheiden doorlooptijden, of ze nu snel zijn opgepakt of juist niet. Winkeldiefstallen (13.755 zaken, 7,8% van het totaal) zijn wat nadrukkelijker aanwezig onder de zaken die binnen drie dagen in behandeling worden genomen dan in de zaken tussen 10 en 29 dagen. Een mogelijke verklaring die de politie hiervoor geeft, is dat het bij winkeldiefstal vaak gaat om arrestaties op heterdaad, zaken die snel worden afgehandeld omdat verdachten slechts een beperkte tijd kunnen worden vastgehouden.

1.2 Verschillen tussen grote stad en platteland

Commissarissen van de Koning hebben recent de vraag opgeroepen of de politie op het platteland als gevolg van capaciteitsgebrek nog wel in staat is haar basistaken te vervullen. Die vraag zullen wij hier niet proberen te beantwoorden. Wij hebben ons beperkt tot de vraag of er bij het opvolgen van kansrijke aangiften verschillen zijn waar te nemen tussen grote stad en platteland. Om die vraag te beantwoorden selecteerden we van de in totaal 168 basisteams van de politie negen basisteams op het platteland, negen basisteams in de grote stad en als controlegroep negen basisteams in het suburbane gebied daartussen. Daartoe hanteerden we de oppervlakte (en daarmee bij benadering de bevolkingsdichtheid) van het werkgebied van een basisteam als criterium. Basisteams zijn in sterkte met elkaar vergelijkbaar maar op het platteland bestrijken ze de grootste oppervlaktes, in de grote stad de kleinste. De doorlooptijden van de opgetelde kansrijke aangiften van de geselecteerde basisteams laten zien hoe snel zaken op het platteland in behandeling worden genomen ten opzichte van de grote stad. Naast deze geselecteerde basisteams, bezochten we drie basisteams om duiding te geven aan de resultaten.

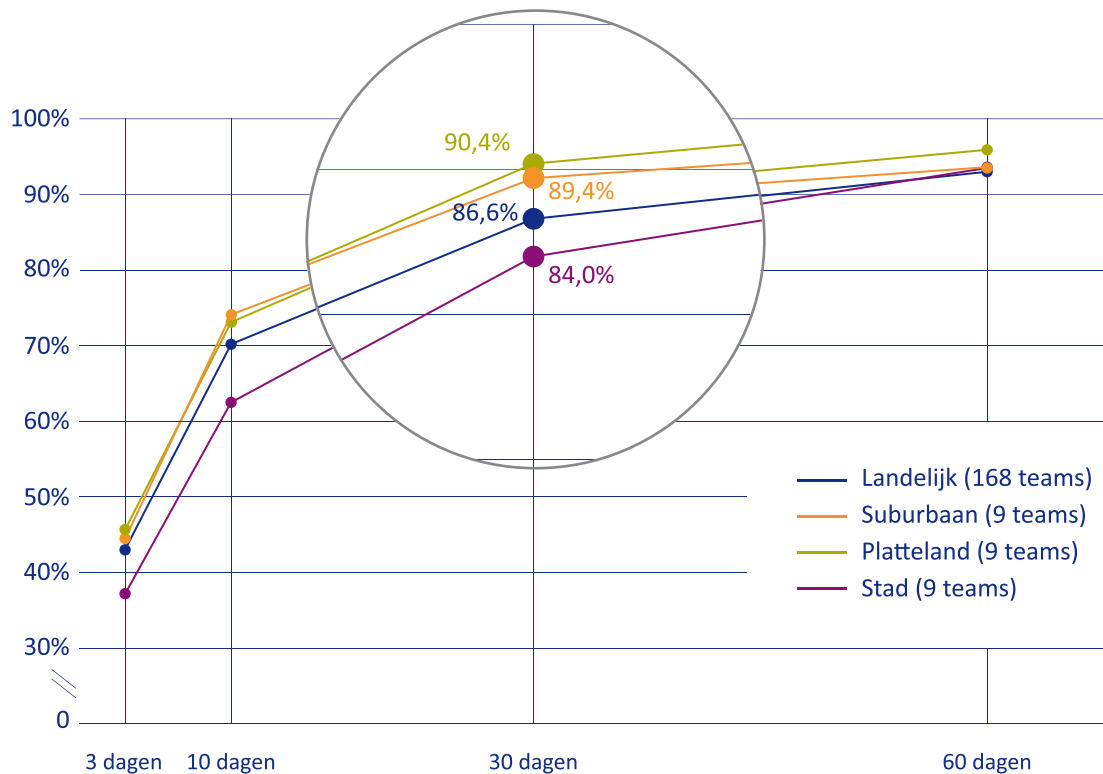
Wij keken naar 30 basisteams op het platteland, in de grote stad en in het gebied daartussen

Figuur 4 De politie heeft 168 basisteams. Daarvan hebben wij er 30 geselecteerd, verdeeld over het platteland, het suburbane gebied en in de grote stad. Per categorie hebben we één basisteam bezocht voor verdiepende interviews.

Suggesties dat de politie op het platteland grotere moeite heeft zijn basistaken te vervullen, vinden voor wat betreft het opvolgen van kansrijke aangiften geen bevestiging in onze cijfers. Deze aangiften worden op het platteland zelfs iets sneller opgepakt dan het landelijke gemiddelde.

Basisteams op het platteland nemen kansrijke aangiften iets sneller in behandeling

Figuur 5 De doorlooptijd van kansrijke aangiften in het hele land vergeleken met die in het platteland, suburbane gebied en de grote stad.

De plattelandsteams die wij hebben bekeken hadden 73,1% van de kansrijke aangiften binnen 10 dagen in behandeling genomen (landelijk: 70,2%). Na 60 dagen lagen bij de negen teams nog 4,1% van de zaken te wachten (landelijk: 7,0%). Onze geselecteerde casussen laten juist zien dat de doorlooptijden van aangiften in de grote stad achterlopen. Bij de negen teams uit de grote stad werd 62,5% van de kansrijke aangiften binnen 10 dagen in behandeling genomen. Ook als het ging om het binnen 30 dagen oppakken van zaken liepen de gezamenlijke stadsteams achter. De aangiften die binnen 60 dagen in behandeling genomen werden, komen wel overeen met het landelijke beeld.

Voor de verschillen in doorlooptijden hebben we geen eenduidige verklaringen gevonden. Bij het basisteam Utrecht-Centrum, dat we als stadsteam nader onderzochten om een beter beeld te krijgen, werden zaken juist sneller opgepakt dan het landelijk gemiddelde. Plattelandsteam Zuidwest-Drenthe deed het nog sneller dan Utrecht-Centrum. Maar daar

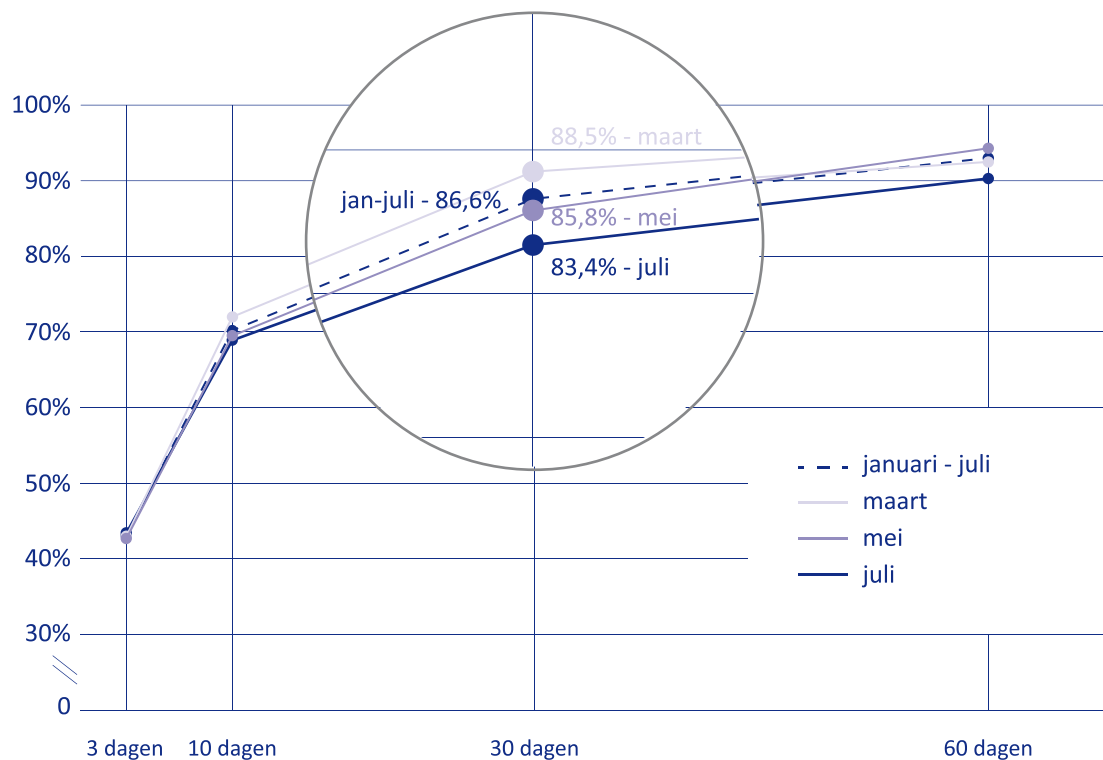
zijn de resultaten vermoedelijk hoger uitgevallen als gevolg van een afwijkende manier van registreren (zie ook deel 2). Het ‘suburbane’ basisteam Westland bleek weer langzamer dan het gemiddelde.

Het valt niet uit te sluiten dat de gevonden verschillen voor een deel het gevolg zijn van een andere manier van screenen. Als casescreeners op het platteland meer aangiften zouden afwijzen dan in de grote stad, dan zou dat de doorlooptijd van de overgebleven kansrijke aangiften positief kunnen beïnvloeden. Voor dat effect hebben we geen aanwijzingen, maar we hebben dat ook niet onderzocht. Verklaringen voor de verschillen die wij optekenden uit de gesprekken met politiefunctionarissen hebben voornamelijk te maken met organisatorische factoren. Dit alles wil overigens niet zeggen dat een verklaring als bevolkingsdichtheid geen rol kan spelen. In de grafiek valt op dat de geselecteerde suburbane teams ‘presteren’ tussen de stads- en plattelandsteams in. Bevolkingsdichtheid zou dus een factor van betekenis kunnen zijn.

1.3 Seizoensinvloeden

Een andere zorg die mede aanleiding vormde voor dit onderzoek waren signalen dat de politie in de vakantieperiode in de zomer zo onderbezet is dat allerlei taken gevaar lopen en criminelen ‘vrij spel’ zouden hebben. Ook wat dit betreft hebben wij uitsluitend gekeken naar het in behandeling nemen van aangiften die door een casescreener van een opsporingsindicatie zijn voorzien. Daartoe hebben we de doorlooptijden van kansrijke aangiften in de zomermaand juli vergeleken met die in de maanden maart en mei.

Kansrijke aangiften worden in juli iets langzamer in behandeling genomen

Figuur 6 De landelijke doorlooptijd van kansrijke aangiften in de periode januari tot en met juli 2017 vergeleken met die in de maand maart, mei en juli 2017.

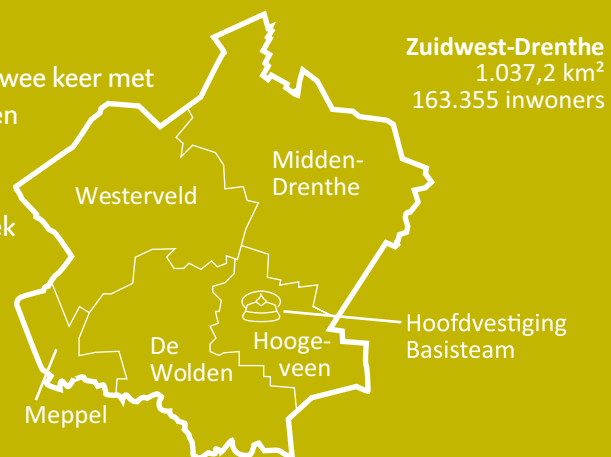
De cijfers wijzen inderdaad op lichte seizoensinvloeden. Aangiften in juli worden iets langzamer in behandeling genomen dan in de maanden maart en mei. Van de aangiften die in juli zijn gedaan, blijft 9,7% langer liggen dan 60 dagen (gemiddeld over de hele periode 7,0%). Deze cijfers sluiten aan bij de gesprekken die we voerden bij de verschillende basis-teams. Teamchefs en planners zeggen zeker in de zomermaanden moeite te hebben om hun roosters rond te krijgen. Dat heeft volgens hen niet alleen met vakanties te maken, maar ook met het toenemende aantal evenementen dat in die periode veel politie-inzet vergt. Overigens valt ook hier niet uit te sluiten dat de wijze van screening invloed heeft op de resultaten.

Basisteam Zuidwest-Drenthe

Onafgebroken platteland is in Nederland nog maar schaars. Ook in het werkgebied van Basisteam Zuidwest-Drenthe worden uitgestrekte weilanden, licht glooiende heidevelden en boerendorpjes afgewisseld met twee steden: Meppel en Hogeveen. Voor het politieteam hier dus de taak de zorg voor stad en platteland met elkaar te combineren. Daarbij moet het de wensen verzoenen van maar liefst 5 gemeentebesturen (behalve de twee steden ook die van Midden-Drenthe, Westerveld en De Wolden).

Dat betekent dat de teamchef iedere week twee keer met een burgemeester van een van de gemeenten apart om tafel zit om te spreken over veiligheidszaken. Iedere gemeente stelt zijn eigen veiligheidsbeleid vast. Waar de lokale politiek in Hogeveen prioriteit legt bij onder meer woninginbraak en geweldsdelicten, vraagt de gemeente Westerveld de politie vooral te letten op alcohol, drugsoverlast en verkeersveiligheid.

Als er uiteindelijk een afweging gemaakt moet worden over de inzet van politiecapaciteit, gebeurt dat in de 'driehoek' waarin het team drie keer per jaar samenkomt met het Openbaar Ministerie en de vijf burgemeesters gezamenlijk. Rond grote gebeurtenissen als de TT in Assen of de jaarwisseling vindt extra overleg plaats. Volgens de burgemeester van Hogeveen gebeurt dit altijd in harmonie tussen de gemeenten. Hij refereert daarbij aan de tijdelijke vervanging van een wijkagent in plattelandsgemeente De Wolden door een collega uit Hogeveen. Tochervaart de teamchef naar eigen zeggen wel degelijk spanningen tussen conflicterende gemeentelijke belangen.

Met het Openbaar Ministerie heeft het team behalve in de driehoek ook contact tijdens het maandelijkse 'Zicht-op-zaken'-overleg. Daar gaat het over de prioriteit in de opsporing. Daarnaast bellen casescreener en dossiermanagers bij twijfelgevallen ook geregeld met een officier of parketsecretaris: behelst deze aangifte nu strafbare discriminatie of niet? Volgens de teamchef is het niet makkelijk al die verschillende opdrachtgevers te dienen.

De reorganisatie van de politie treft ook Zuidwest-Drenthe. Formeel beschikt het basisteam over 180 fte maar volgens de teamchef zijn dat er in de praktijk aanzienlijk minder. Als gevolg van uitval door ziekte, zwangerschap en detachering zeggen de roostermakers het moeilijk te vinden de diensten rond te krijgen. Politieposten in kleine dorpskernen zijn eerder al gesloten. Bezette bureaus heeft het team nog in Hogeveen en Meppel en een 'hulppost' in Beilen. Daar zijn 'aangifte-units' waar burgers op afspraak aangifte kunnen doen, al wordt iemand voor een urgente zaak niet weggestuurd. Voor kleinere zaken kan men ook nog terecht bij de 'steunpun-

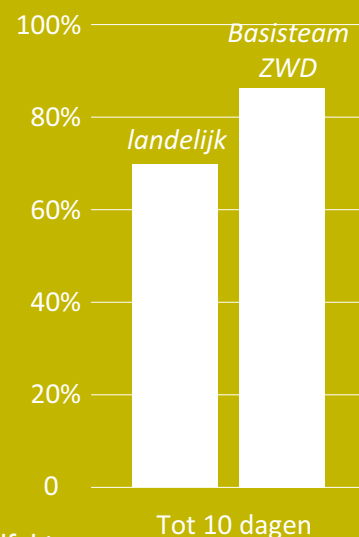
ten' in de dorpskernen Zuidwolde en Diever. Door het uitgestrekte werkgebied van het basisteam rijden nu nog 24 uur per dag vier surveillerende politieauto's rond: een in Hogeveen, een in Meppel en twee in het 'buitengebied' (in het verleden waren dat er meer).

Op dit moment vindt binnen de Eenheid Noord-Nederland discussie plaats over de 'waterlijn'. Die gaat over de vraag hoeveel medewerkers een basisteam inzetbaar moet houden voor taken als noodhulp (de afhandeling van incidenten). Binnen het team Zuidwest-Drenthe verwachten planningsfunctionarissen dat het opsporen van veel voorkomende criminaliteit onder de toenemende druk zou kunnen gaan lijden. De mogelijkheden om aangifte te doen wil de teamleiding wel zoveel mogelijk op peil houden.

De doorlooptijden van kansrijke aangiften zijn in Zuidwest-Drenthe op dit moment nog uitzonderlijk kort, zo blijkt uit de gegevens uit het digitale BOSZ-systeem waarin de politie het verloop van aangiften bijhoudt. Van de aangiften met een doorlooptijd wordt in Hogeveen en omgeving 86,1% binnen tien dagen in behandeling genomen. Voor 0,7% van de zaken duurt dat langer dan 60 dagen. Binnen het team wordt hiervoor onder meer als

verklaring gegeven dat de leiding doelbewust stuurt op het oppakken van aangiften. Voorafgaand aan de ochtendbriefing bespreekt de OPCO (Operationele Coördinator) de zogeheten 'BOSZ-lijst', waarop wordt bijgehouden welke zaken nog openstaan. Agenten die hun toegewezen zaken nog niet in behandeling hebben genomen, worden daarop aangesproken. Maar daarnaast maken zowel de casescreener als dossiermanagers ook gebruik van mogelijkheden in het ICT-systeem die de doorlooptijden vermoedelijk onbedoeld kunstmatig inkorten (zie hiervoor ook deel 2, p. 17).

Met 94 aangiften met opsporingsindicatie heeft Zuidwest-Drenthe te maken met relatief veel vernieling van 'overige objecten', 8% van het totaal. Daarvan werd meer dan de helft binnen drie dagen in behandeling genomen. Volgens het team betreft het voornamelijk lichtere vergrijpen als het spuiten van graffiti op schoolgebouwen.

Top-5 meest voorkomende misdrijven in aangiften Basisteam Zuidwest-Drenthe:

1. Eenvoudige Mishandeling - 13,1%
2. Woninginbraak - 12,1%
3. Winkeldiefstal - 8,6%
4. Vernieling overige objecten - 8,0%
5. Overige (eenvoudige) diefstal - 7,7%

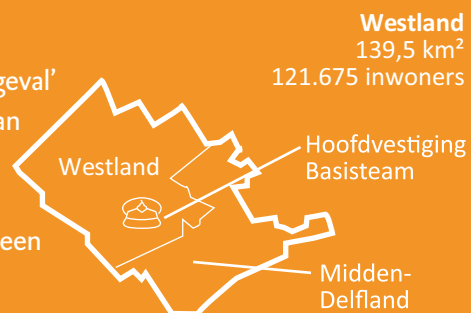
Het aantal zaken uit juli dat het team binnen tien dagen in behandeling heeft genomen, loopt iets achter op andere maanden. De planners in Hogeveen bevestigen dat ze de roosters in de zomer-maanden moeilijker rond krijgen. Dat schrijven zij toe aan een combinatie van vakantieperiode en grote evenementen. Ook uit de uren tabellen van het basisteam valt op te maken dat het team in de maanden juli, augustus en september minder tijd heeft besteed aan opsporing dan in eerdere maanden.

Basisteam Westland

Satellietbeelden van de gemeente Westland leveren het bewijs: de ruimte tussen de verschillende kernen staat vol met glazen tuinbouwkassen. Haast iedere Westlander heeft wel een bedrijfje, zegt men op het politiebureau in Naaldwijk. Agenten en officieren van justitie vinden het dus niet gek dat 'diefstal uit bedrijf' hoog scoort: 63 zaken, 7,8% van het totaal aantal aangiften met opsporingsindicatie. Het gebied is tamelijk groot, slecht verlicht en een ruitje is 'zo ingetikt', zoals een agent het verwoordt.

Ook de 79 aangiften van het 'verlaten plaats na ongeval' is volgens de agenten terug te voeren op de aard van het gebied: veel verkeer van landbouwvoertuigen en vrachtwagens op soms smalle weggetjes. Bestuurders hebben het vaak niet eens door als ze een andere auto raken.

In het gebied tussen de kassen rijden 24 uur per dag 2 politieauto's voor 'noodhulp'. Die krijgen een melding van de meldkamer als ergens iets aan de hand is. Dat is de helft van het aantal auto's dat voor de reorganisatie tot nationale politie in de regio reed. Volgens de teamchef is de druk op zijn mensen groot.

Als gevolg van de reorganisatie moest het team terug van 171 naar 144 fte waaronder 19 studenten. Sinds het begin van het jaar heeft het basisteam 40 medewerkers zien vertrekken waardoor er volgens de teamchef nu 16 agenten te weinig zijn.

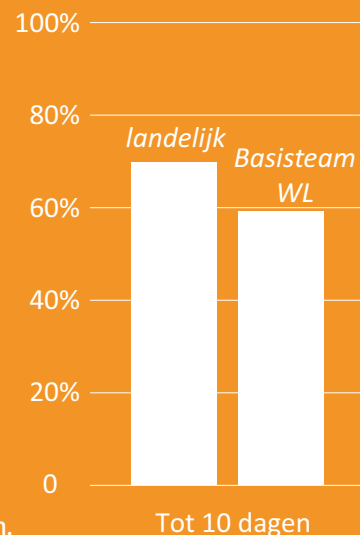
Dat had de grootste impact op het 'blauw' op straat. Waar die agenten in het verleden volgens medewerkers van het team geregeld meehielpen in de opsporing bij het oppakken van aangiften, is dat nu behalve bij verkeersmisdrijven niet meer het geval. Afgelopen zomer kon de 'waterlijn' (de minimale sterkte) niet worden gehaald en moesten de andere teams in het district – Delft en Rijswijk – bijspringen. Ook voor hoogtijdagen als kerst en jaarwisseling zijn de roosters volgens de teamchef niet meer kloppend te krijgen.

Zaken worden nu vooral opgepakt door enkele plaatselijke rechercheurs per dienst voor de veel voorkomende criminaliteit. Maar die moeten naar eigen zeggen geregeld werk verrichten voor de districtsrecherche die geacht wordt de grotere zaken op te pakken. En zodra er in het werkgebied een verdachte op heterdaad wordt betrapt, moet een van de rechercheurs al zijn zaken laten vallen en daarmee aan de slag. Op een van de dagen dat wij het Basisteam Westland bezochten vond er in de dorpskern Ter Heijde een schietincident plaats en liep vrijwel het gehele politiebureau leeg om mee te helpen.

Het lijkt aannemelijk dat deze krapte en dynamiek een rol spelen bij het feit dat het basisteam Westland er langer over doet om aangiften in behandeling te nemen dan het landelijke gemiddelde, maar ook langer dan de doorlooptijd die de negen 'suburbane' teams uit de casusselectie gezamenlijk laten zien. De teamleiding geeft als mogelijke verklaring voor de cijfers dat het opsporingsproces volgens de richtlijnen is ingericht, terwijl andere teams daar nog wel eens van willen afwijken. Anderzijds stelt ze dat er ook bij de sleutelfuncties in de opsporing veel verloop is geweest.

Op grond van de gesprekken constateert de Algemene Rekenkamer dat er intern ook discussie bestaat over de vraag hoe het opsporingsproces is georganiseerd. In onze onderzoeksperiode werd de casuscreening (de eerste schifting van aangiften op opsporingsindicatie) gedaan door de Operationeel Coördinator (OPCO). Dat is de senior die op dat moment namens de teamchef het hele team aanstuurt. Die had voor een goede screening meestal weinig tijd. Daarom besloot de teamleiding in oktober de casuscreening over te hevelen naar de coördinator van de plaatselijke recherche in het Westland. Die keek zaken toch al na en wees ze aan agenten toe. Maar die beslissing is in november weer teruggedraaid.

Voor de opsporing heeft de recherchecoördinator, samen met die van Delft en Rijswijk, regulier overleg met de districtsofficier over lastig te beoordelen zaken. Daarnaast is er gemiddeld drie keer in de week telefonisch contact over incidenten. Het Basisteam Westland heeft daarnaast te maken met twee burgemeesters – die van Westland (Naaldwijk) en van Midden-Delfland (Schipluiden) – die gaan over de openbare orde. Tot voor kort hadden deze gemeenten een gezamenlijke 'driehoek' met hun basisteam en de gebiedsofficier. Dit overleg is inmiddels gesplitst in een driehoek voor de twee gemeenten afzonderlijk, omdat de wensen soms toch wat uiteen liepen.

De burgemeester van Westland constateert dat er in haar gemeente veel evenementen zijn waar de politie toezicht moet houden. De 'feestweken' in de afzonderlijke dorpskernen van de gemeente zijn steeds grootschaliger geworden. De gemeenteraad hecht aan deze feesten, maar de politie vreest dat dit ten koste gaat van andere taken. Een onderbouwd overzicht van wat er precies in de knel dreigt te komen, ontbreekt echter. De burgemeester zou een dergelijke analyse op prijs stellen.

Top-5 meest voorkomende misdrijven in aangiften, Basisteam Westland:

1. Eenvoudige Mishandeling - 10,3%
2. Verlaten plaats na verkeersongeval - 9,8%
3. Diefstal uit bedrijf - 7,8%
4. Overige (eenvoudige) diefstal - 7,7%
5. Overige horizontale fraude - 5,7%

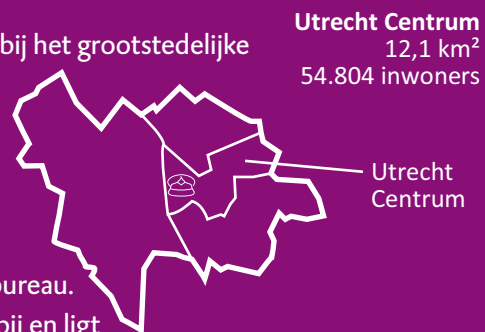
Basisteam Utrecht-Centrum

Wie Bureau Kroonstraat in hartje Utrecht betreedt, kan achter een van de matglazen deuren in de ruime hal aangifte van een misdrijf doen. Ben je in de kraag gevat voor een winkeldiefstal, dan ga je onder begeleiding naar boven. Daar is de ‘afhandelstraat’ van het District Utrecht waar politie en Openbaar Ministerie kleine heterdaadvergrijpen snel kunnen afdoen met een ‘transactie’ (een boete van enkele honderden euro’s). Tenminste, als het de eerste keer is.

Winkeldiefstal is geen willekeurig voorbeeld. Want bij het grootstedelijke Basisteam Utrecht-Centrum dat vanuit Bureau Kroonstraat opereert, maakt dat met 344 aangiften 21,7% van het totaal uit van aangiften met opsporingsindicatie. Aanzienlijk meer dan de 7,8% die winkeldiefstallen landelijk scoren. Het hoge aantal winkeldiefstallen wekt nauwelijks verbazing op dit bureau.

Het enorme winkelcentrum Hoog Catharijne is vlakbij en ligt in het werkgebied van het basisteam. Bovendien stimuleert de politie winkeliers aangifte te doen als ze slachtoffer worden van diefstal. De soepel werkende ‘afhandelstraat’ wordt als verklaring gegeven voor het feit dat ongeveer een derde van de aangiften van winkeldiefstal binnen drie dagen in behandeling werd genomen.

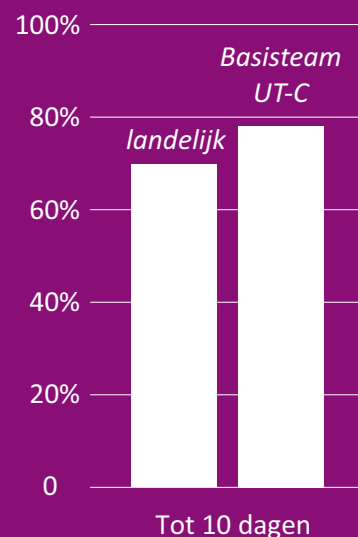
Ook vlakbij – aangeplakt tegen Hoog Catharijne – ligt Utrecht Centraal. Met grofweg 250.000 reizigers per dag is dat een van de drukste stations van Nederland. Het basisteam waakt dus iedere dag over veel meer mensen dan het werkgebied bewoners telt. Daarbij komt volgens de teamleiding nog een toenemend aantal evenementen dat in het stadshart van Utrecht wordt georganiseerd – van een demonstratie van Pegida tot de huldiging van het Nederlands vrouwen-voetbalteam dat in de zomer van 2017 Europees kampioen werd.

Al die mensen en hun activiteiten zorgen voor druk op de capaciteit van het basisteam dat officieel 171 fte telt, maar waar ook 30 studenten onder vallen die lang niet alle politiehandelingen mogen verrichten. Uit cijfers van de Eenheid Midden-Nederland blijkt dat dit basisteam het grootste werkaanbod per agent van alle teams in het gebied heeft. Volgens de adviseur capaciteitsmanagement staat de grootste druk op ‘blauw’, de geüniformeerde agenten op straat. Dat zijn immers de mensen die bij evenementen moeten worden ingezet. Tot de zomer reden er in de Utrechtse binnenstad 24 uur per dag vier auto’s rond, nu zijn dat er in de vroege dienst nog twee en in de late dienst drie. Een agent die wij spreken zegt dat hij de diensten door uitval van collega’s steeds zwaarder vindt worden.

Op het bureau in Utrecht-Centrum functioneert sinds kort een Operationeel Coördinatie Punt (OCP). Daar zijn de dagelijkse leiding en de opsporing fysiek bij elkaar gezet en maken zij afwegingen over de inzet van agenten. Met het Openbaar Ministerie vindt sinds drie jaar iedere twee weken overleg plaats in het WKM-overleg, dat staat voor 'wegen, kiezen en monitoren'. Hier komt bijvoorbeeld de vraag aan de orde of voor sommige aangiften hulpverlening niet een betere weg is. De teamchef noemt dit: sturen 'aan de voorkant'. Maar ook het vroegtijdig beëindigen van zaken waarvoor de politie geen capaciteit heeft staat hier op de agenda.

De teamchef heeft met één burgemeester te maken: die van Utrecht. Maar hij moet die delen met de basisteams in Utrecht-Noord, -West, -Zuid en de districtsrecherche die de grote zaken in de stad oppakt. Alleen als er iets specifiek in zijn wijk speelt, sluit de teamchef zelf aan bij de officiële driehoek met burgemeester, hoofdofficier van justitie en de districtschef van de politie. De burgemeester laat zich in dit overleg leiden door het in de gemeenteraad vastgestelde Integraal Veiligheidsplan (2015-2018) waarin als prioriteiten genoemd staan: high impact crime (zoals woninginbraak, overvallen en huiselijk geweld), jeugdoverlast en -criminaliteit. Ook binnen de gemeente Utrecht is volgens veiligheidsambtenaren het besef aan het ontstaan dat de toename van evenementen in de binnenstad ten koste dreigt te gaan van andere politietaken, zoals het oppakken van aangiften.

Uit onze data-analyse blijkt dat Utrecht-Centrum kansrijke aangiften sneller in behandeling neemt dan de negen geselecteerde teams uit de binnensteden van grote steden gezamenlijk, en ook sneller dan het landelijke beeld. Een duidelijke verklaring hiervoor hebben we niet kunnen vinden. De betrokkenen bij de screening en het toewijzen van zaken aan agenten zeggen wel dat er in hun ogen, anders dan vorig jaar in 2017 zoveel mogelijk 'volgens het boekje' wordt gewerkt. Van een dip in de zomervakantie lijkt in Utrecht-Centrum op basis van de doorlooptijden van aangiften uit juli geen sprake te zijn. Ook uit de uren tabellen van het basisteam valt op te maken dat de tijd die agenten aan 'opsporing' besteedden tamelijk constant bleef.

Top-5 meest voorkomende misdrijven in aangiften, Basisteam Utrecht-Centrum:

1. Winkeldiefstal - 21,7%
2. Eenvoudige mishandeling - 11,0%
3. Overige (eenvoudige) diefstal - 8,3%
4. Bedreiging - 5,5%
5. Woninginbraak - 5,4%

Deel 2 - Hoe de politie het oppakken van aangiften organiseert

Voor het beantwoorden van de vraag of aangiften lang blijven liggen of juist snel worden opgepakt, is het van belang om te weten hoe de politie het begin van de opsporing van misdrijven heeft georganiseerd. In dit hoofdstuk geven we daarom een schets van dit proces. Daarbij gaan we ook in op de rol daarin van het registratiesysteem Betere Opsporing door Sturing op Zaken (BOSZ) dat door politie en Openbaar Ministerie (OM) wordt gebruikt. Daarnaast is het goed om te weten welke factoren van buiten de politie op dit proces van invloed zijn. In dit hoofdstuk geven we dus ook een schets van het bredere krachtenveld waarin de politie moet opereren. Die krachten hebben eveneens invloed op de uitkomsten van de opsporing.

2.1 De inrichting van het begin van de opsporing

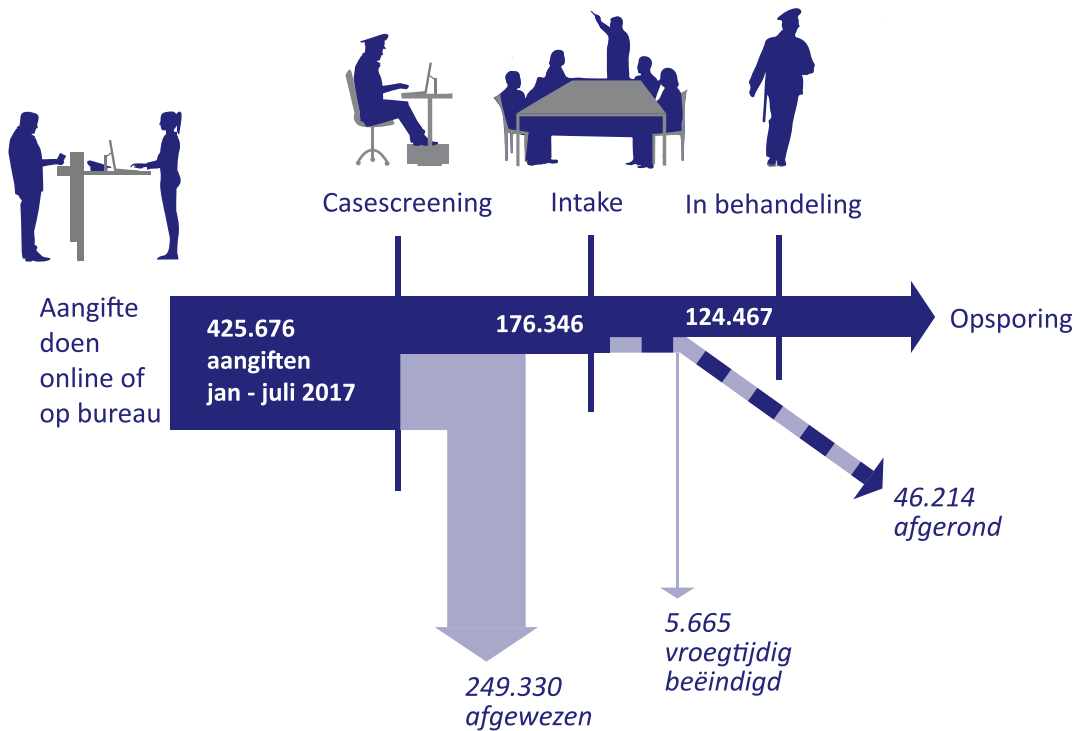
Misdrijven komen op verschillende manieren in beeld bij de politie. Die maakt daarbij onderscheid tussen 'haalcriminaliteit' en 'brengcriminaliteit'. Haalcriminaliteit zijn de vergrijpen die de politie zelf opspoort en brengcriminaliteit komt binnen door aangiften (het leeuwendeel) of meldingen van burgers (een minderheid). Dit onderzoek richt zich op aangiften die gedaan zijn tussen januari en juli 2017. In die periode registreerde de politie 494.260 misdrijven in BOSZ, waarvan er 425.676 (86%) dankzij een aangifte bij de politie belandden. Bij een aangifte gaat het doorgaans om zogeheten 'veelvoorkomende criminaliteit' (VVC). Denk hierbij aan een klap op straat ('eenvoudige mishandeling') of winkeldiefstal.

De politie is niet in staat om alle aangiften op dezelfde wijze op te pakken. Bovendien is bij nogal wat aangiften de kans om bij een dader te komen nihil. Dat betekent dat er steeds een keuze gemaakt moet worden of de politie een dader gaat proberen op te sporen. Dat doet de politie niet op eigen gezag. Daarvoor is het OM eindverantwoordelijk. In de **Aanwijzing voor de opsporing**⁷ heeft het daarom de afwegingskaders beschreven waarbinnen OM en politie keuzes maken. Bij VVC-zaken bepaalt de politie in beginsel zelf of er in een individuele zaak tot opsporing wordt overgegaan. Daartoe heeft ze haar rol nader uitgewerkt in het landelijke **Werkingsdocument Opsporing**.⁸ In het licht van het ontstaan van een nationale politie met 168 basisteams als kleinste eenheden werd nodig geacht haar werkprocessen meer te harmoniseren.

2.2 Betere Opsporing door Sturing op Zaken

Om de gemaakte keuzes in de opsporing te registreren voerde de politie in 2012 en het OM in 2014⁹ een gezamenlijk ICT-systeem in: 'Betere Opsporing door Sturing op Zaken' (BOSZ). Dat systeem moest bijdragen aan een meer uniforme werkwijze en registratie. Binnen BOSZ kunnen zaken van begin tot einde worden gevolgd. Welke status krijgt een zaak op welk moment? Daarmee geeft het systeem ook inzicht in de vraag welke misdrijven worden opgepakt en welke niet. Over het precieze gebruik van BOSZ en de te onderscheiden rollen in het proces werden in een beleidskader landelijke afspraken gemaakt.¹⁰

Met een door ICT ondersteund werkproces proberen politie en OM op de opsporing te sturen

Figuur 7 De verschillende fasen in BOSZ met aantallen over de periode januari tot en met juli 2017

De invoering van BOSZ had ook uitdrukkelijk tot doel om sturing aan het proces van opsporing te kunnen geven. Daartoe heeft de politie tools om analyses te doen. Zo werd eerder dit jaar samen met het OM een landelijke ‘ketenmonitor opsporing en vervolging’ ontwikkeld waarmee gekeken kan worden hoeveel aangiften op enig moment een bepaalde status hebben. Maar deze monitor is niet in staat individuele zaken in het BOSZ te volgen en doorlooptijden te meten. Voor dit onderzoek moesten we daarom een data-analyse ‘op maat’ door de politie laten uitvoeren.

2.3 Het gebruik van BOSZ in de praktijk

In 2016 nam de Inspectie van Veiligheid en Justitie in haar reeks onderzoeken naar de vorming van de nationale politie de opsporing bij basisteams en districtsrecherche onder de loep. Daarbij constateerde ze onder meer dat basisteams ondanks het streven naar uniformering hun opsporing van VVC en *High Impact Crime* (HIC) geregeld nog anders inrichten.¹¹ Uit ons onderzoek bij drie verschillende basisteams blijkt dat ook BOSZ niet overal op dezelfde manier wordt gebruikt. Het is niet op alle onderdelen een dwingend systeem. Een medewerker die BOSZ gebruikt, kan ook voor een praktische oplossing kiezen die afwijkt van het landelijke beleidskader. Dit beïnvloedt de vergelijkbaarheid van de basisteams en de mogelijkheden om te sturen op het operationele proces, wat wel het achterliggende doel is van het systeem. Welke verschillen vallen ons op?

2.3.1 Zaken afronden voordat ze in behandeling zijn genomen

In BOSZ volgen zaken een aantal vaste stappen. Na de casescreening komt een niet-afgewezen zaak in de 'intake'. Van daaruit wijst een dossiermanager de zaak toe aan een rechercheur of agent die hem in behandeling neemt. Pas daarna kan een zaak normaal gesproken worden 'afgerond' om al dan niet naar het OM door te sturen. Volgens het beleidskader bestaat er een uitzondering op deze regel: zaken die in de praktijk al zijn afgerond voordat het proces van toewijzen kan plaatsvinden, kunnen via de verkorte procedure in BOSZ afgerond worden. Hierbij gaat het om zaken als winkeldiefstallen of rijden onder invloed die met een transactie kunnen worden afgedaan.¹²

Uit onze data-analyse kwam naar voren dat van de 176.346 kansrijke aangiften landelijk 46.214 aangiften (26,2%) waren 'afgerond' voordat ze in behandeling waren genomen. Dat bleken lang niet allemaal zaken die de 'verkorte procedure' hadden doorlopen. Uit de gesprekken bij de basisteams bleek dat het hier ging om een vergaarbak van aangiften die om uiteenlopende redenen waren afgerond zonder in behandeling te zijn genomen:

- De 2.982 aangiften van winkeldiefstal konden (deels) wijzen op de verkorte procedure in BOSZ met een transactie, maar zekerheid verkregen we daarover niet.
- In de groep zaten ook 10.571 aangiften van woninginbraak (op een totaal van 22.590 aangiften van dat misdrijf). De politie geeft als verklaring dat dit kan gaan om zaken waarbij de Forensische Opsporing meteen ter plaatse is geweest. Sporenonderzoek leverde in die gevallen verder geen opsporingsmogelijkheden op, waarna de zaken zijn afgerond.
- Zaken waarvan bijvoorbeeld camerabeelden beschikbaar zijn en die dus een 'opsporingsindicatie' hebben. Maar bij het bekijken van de camerabeelden tijdens de intake blijken er geen aanknopingspunten op de beelden te vinden.
- Zaken waarvoor de dossiermanager geen rechercheurs of agenten beschikbaar had en die eigenlijk de status 'vroegtijdig beëindigd' hadden moeten krijgen.

In een deel van deze zaken hebben er dus vermoedelijk opsporingshandelingen plaatsgevonden (die zijn dus opgepakt), in een ander deel niet. In dit onderzoek was dat niet nader te kwantificeren.

2.3.2 Vroegtijdig beëindigen van zaken uit gebrek aan capaciteit

Zaken waarvoor na 60 dagen (indicatieve termijn) nog steeds geen rechercheur of agent gevonden is die ze in behandeling kan nemen, mogen 'vroegtijdig beëindigd' worden. Capaciteitsgebrek is daarvoor in het opsporingsproces de expliciete reden. Indien er geen verdachte in de zaak is, mag de politie dat zelf doen. Is die verdachte er wel, dan moet het OM toestemming geven. Van de mogelijkheid tot vroegtijdig beëindigen wordt weinig gebruik gemaakt. Uit onze data-analyse blijkt dat het gaat om 5.665 aangiften (3,2% van het totaal aantal kansrijke aangiften). Dat aantal zou hoger zijn indien zaken zoals hierboven beschreven niet zouden worden afgerond uit capaciteitsgebrek, maar de voorgeschreven route in het proces zouden volgen en dan vroegtijdig beëindigd zouden worden.

Politied medewerkers gaan echter terughoudend om met de mogelijkheid om vroegtijdig te beëindigen, zo bleek uit de interviews. Of ze maken er zelfs helemaal geen gebruik van. Basisteam Utrecht-Centrum deed het 59 keer, Westland 9 keer en Zuidwest-Drenthe maar 2 keer. Uit de gesprekken bleek dat er veel onduidelijkheid over de mogelijkheid bestaat. Ook zou het OM het gebruik van de optie ontraden. BOSZ-deskundigen die wij spraken zijn het erover eens dat het terughoudend gebruik van deze mogelijkheid voor de politie een gemiste kans is. Met een juist gebruik van de optie 'vroegtijdig beëindigen' zou de politie beter kunnen aantonen hoe groot het gebrek aan capaciteit in de opsporing is.

2.3.3 Intake als werkvoorraad

Volgens het beleidskader van BOSZ moet een basisteam dagelijks bekijken welke zaken de status intake hebben. En of die zaken al aan een rechercheur of agent kunnen worden toegewezen. Uit onze gesprekken bleek dat de basisteams Utrecht-Centrum en Westland op die manier werken. Bij basisteam Zuidwest-Drenthe ging dat anders. Een dossiermanager van het crimeteam wees tot voor kort zaken waarvoor hij niemand beschikbaar had aan zichzelf toe en nam ze vervolgens in behandeling. Dat deed hij om een beter overzicht te krijgen van de dossiers die hij nog moest toewijzen. Deze manier van werken heeft de door ons gemeten doorlooptijden positief beïnvloed, in welke mate weten we niet.

De vraag was natuurlijk of dit op grote schaal gebeurt. Daarvoor hebben we geen aanwijzing. De politie heeft een tool ontwikkeld om de voorraad van de intake op een bepaald moment weer te geven.¹³ Op 11 september 2017¹⁴ bleek dat de voorraad van de intake van het basisteam Zuidwest-Drenthe met minder dan tien zaken opvallend laag was. Dat zou deels het gevolg kunnen zijn van de werkwijze van de dossiermanager die zaken uit de 'intake-bak' aan zichzelf toeweest. Zowel bij de grote stadsteams als bij de suburbane teams viel telkens één team op met een aantal van minder dan tien, terwijl de gemiddelden op meerdere tientallen lagen. Een vrijwel lege 'intake-bak' vormt een uitzondering.

2.3.4 De diverse rollen binnen de basisteams

Uit ons onderzoek blijkt dat de diverse rollen in het vroege opsporingsproces op verschillende manieren worden ingevuld. Vrijwel alle casescreening in Zuidwest-Drenthe werd gedaan door een zeer ervaren senior die daar fulltime mee bezig was en agenten ook persoonlijk aanspoorde om zaken op te pakken. In Westland deden de OPCO's (de chefs van dienst) het er in hun dienst bij, terwijl in Utrecht-Centrum de casescreening belegd was bij een vast team op districtsniveau. Opvallend aan de rol van dossiermanagers was dat die soms een soort tweede screening uitvoerden. Ze oordeelden dan bijvoorbeeld dat een zaak na het bekijken van beelden bij nader inzien toch geen opsporingsindicatie had zoals eerder wel was vastgesteld door de casescreener. Ook rechercheurs en agenten die een zaak in behandeling nemen (de 'dossiereigenaar') verschilden in werkwijze. Sommigen proberen zo snel mogelijk hun zaken weg te werken, anderen nemen daar meer tijd voor.

2.4 Het dynamische speelveld van een basisteam

De meeste aangiften in Nederland betreffen veel voorkomende criminaliteit (VVC). Het opsporen daarvan is sinds de reorganisatie tot een landelijke politie in de eerste plaats belegd bij de 168 basisteams. Die teams opereren echter niet alleen. In de eerste plaats is er de politieorganisatie zelf. Een basisteam valt hiërarchisch onder een district dat weer valt onder een eenheid die weer valt onder de korpschef in Den Haag. Het meest zichtbaar voor een basisteam is het district met een districtsrecherche die de grotere zaken oppakt. Maar als daar onvoldoende capaciteit zit, doet het district een beroep op VVC-rechercheurs van het basisteam. Dit gebeurt geregeld en heeft invloed op de zaken die een basisteam zelf kan oppakken.

Het formele gezag over de opsporing door een basisteam ligt bij het OM. In 2016 merkte de Inspectie van Veiligheid en Justitie op dat het OM bij de screening van VVC-zaken op basisteamniveau niet of weinig betrokken is.¹⁵ Uit ons onderzoek bij de door ons bezochte drie basisteams komt naar voren dat er geregeld contact is met het OM, ook in de fase van casescreening. Volgens een officier die betrokken is bij een gezamenlijke landelijke werkgroep over de opsporing is dit contact de afgelopen een à twee jaar geïntensiveerd. Bij zaken waar twijfel bestaat in de fase van casescreening (doorzetten naar intake of afwijzen) of in de fase van intake (vroegtijdig beëindigen) zoekt de politie contact met het OM, zo blijkt uit onze gesprekken. Bijvoorbeeld over de vraag of er eigenlijk wel sprake is van een strafbaar feit of dat wellicht een civiele route gevolgd moet worden. Of dat een zaak beter opgelost kan worden door middel van bemiddeling. Wel is het zo dat de drie basisteams het overleg met het OM anders hebben vormgegeven. Bij het ene team zijn de contacten wat formeler dan bij het andere.

De burgemeester en zijn gemeentelijke veiligheidsambtenaren behoren zich niet rechtstreeks in de opsporing van strafbare feiten te mengen. Dat is voorbehouden aan politie en OM. De burgemeester gaat over de openbare orde en laat zich informeren over de grote lijnen van de ontwikkeling van de criminaliteit in zijn gemeente, over onrust in een wijk als gevolg van woninginbraken of over de aangiftebereidheid van burgers. Politie, OM en burgemeester zitten wel gezamenlijk in de driehoek om afspraken te maken over de inzet van de politie. Daarnaast overlegt de burgemeester ook rechtstreeks met een basisteam. Zo oefent het openbaar bestuur wel indirect invloed uit op de opsporing: een agent die toezicht houdt bij een groot festival kan op dat moment immers niet achter een aangifte aan van een woninginbraak.

Uit ons onderzoek blijkt dat de intensiteit van de contacten tussen politie en openbaar bestuur erg verschillend is. De teamchef op het platteland van Zuidwest-Drenthe ziet de vijf burgemeesters in zijn werkgebied elk afzonderlijk iedere veertien dagen. Zijn collega van Utrecht-Centrum ziet de burgemeester alleen als er iets in zijn wijk speelt. Wel spreken alle teams van een toenemend aantal evenementen of evenementen die grootschaliger worden. Zaken die meer politie-inzet vragen en ten koste gaan van andere taken.

De burgemeesters en gemeenteambtenaren die wij spraken begrijpen die zorg. Maar ze spreken ook de wens uit dat de politie beter analyseert wat er precies in het gedrang komt.

Eindnoten

1. Algemeen Dagblad (2017). Website Algemeen Dagblad; <https://www.ad.nl/binnenland/ruim-de-helft-van-alle-aangiftes-gaat-de-prullenbak-in~a6d0024b/>, laatst geraadpleegd op 24 november 2017.
2. Commissarissen van de Koning (2017). *Vanaf de zijlijn bekeken, Commissarissen van de Koning over de Politiewet 2012*. Zie ook: NOS (2017). Website NOS; <https://nos.nl/artikel/2177957-politieloos-platteland-is-luilekkerland-voor-criminelen.html>; laatst geraadpleegd op 1 december 2017.
3. Algemeen Dagblad (2017). Website Algemeen Dagblad; <https://www.ad.nl/binnenland/crimineel-vrijuit-in-de-zomer-door-tekort-aan-agenten~aa38c014/>, laatst geraadpleegd op 24 november 2017.
4. Zie bijvoorbeeld Algemene Rekenkamer (2012) Prestaties in de strafrechtketen
5. VenJ (2017). *Strafrechtketen 2016. Factsheet strafrechtketenmonitor*. Directie Strafrechtketen d.d. juni 2017. Den Haag.
6. OM en Politie (2014). *BOSZ Beleidskader & Algemene Standaards*. Stuurgroep BOSZ d.d. 13 mei 2014.
7. OM (2014). *Aanwijzing voor de opsporing*. Staatscourant, Nr. 35757.
8. Politie (2017). *Werkingsdocument Opsporing*. Versie 4.0.
9. VenJ (2014). *Informatieblad Programma Betere Opsporing door Sturing op Zaken*. Den Haag.
10. OM en Politie (2014). *BOSZ Beleidskader & Algemene Standaards*. Stuurgroep BOSZ d.d. 13 mei 2014.
11. Inspectie VenJ (2016). *Vijfde onderzoek vorming nationale politie. Het opsporingsproces in de basisteams en de districtsrecherche*. Den Haag: Inspectie Veiligheid en Justitie.
12. OM en Politie (2014). *BOSZ Beleidskader & Algemene Standaards*. Stuurgroep BOSZ d.d. 13 mei 2014.
13. Deze tool geeft overigens ook de mogelijkheid om de voorraad van andere statuses in BOSZ weer te geven zoals de casescreening en toegewezen.
14. Wij vroegen de politie dit overzicht te geven voor de door ons geselecteerde basisteams.
15. Inspectie VenJ (2016). *Vijfde onderzoek vorming nationale politie. Het opsporingsproces in de basisteams en de districtsrecherche*. Den Haag: Inspectie Veiligheid en Justitie.

Voorlichting

Afdeling Communicatie

Postbus 20015

2500 EA Den Haag

telefoon (070) 342 44 00

voorlichting@rekenkamer.nl

www.rekenkamer.nl

De tekst van de publicatie Focus op 'kansrijke' aangiften bij de politie is op 14 december 2017 door de Algemene Rekenkamer vastgesteld en op 19 december 2017 aangeboden aan de Voorzitter van de Tweede Kamer.

Bij deze publicatie hoort een bijlage 'Methodologische verantwoording'. Deze is te vinden op www.rekenkamer.nl

